

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ὠφελεῖσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρυσιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸν	Ἐξωτερικὸν
Ἐτησίᾳ δρ. 16—	Ἐτησίᾳ δρ. 20—
Ἐξάμηνος > 8,50	Ἐξάμηνος > 10,50
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 5 50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστης μηνός.	

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 30 Μαΐου 1920

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Θέλλα προσηγορευμένων ἐτών, ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Βερνικίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθράκειον

Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 26

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθὼς ἐδηλώθη καὶ εἰς τὸ 18ον φύλλον (ἴδε σελ. 143), ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὕξ ἡ θ ἡ εἰς δρ. 16 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν, ἀναλόγως δὲ ἡ ἐξάμηνος καὶ τρίμηνος, ὡς βλέπετε καὶ εἰς τοὺς ἀνωτέρω ὁροὺς ἐγγραφῆς. Ἐπίσης ἡ τιμὴ ἐκάστου φύλλου γενικῶς ἠυξήθη εἰς λεπτά 40 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 45 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Παρακαλοῦνται ὁθεν οἱ πληρώσαντες ἤδη συνδρομὴν διὰ τὸ 42ον τοῦτο ἔτος ἢ διὰ μέρος αὐτοῦ, νὰ στείλουν τὸ ταχύτερον καὶ τὸ ὑπόλοιπον, διότι ἡ αὔξησις εἴνε ἀναδρομικὴ. Ἐπίσης οἱ Πράκτορες νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὴν αὔξησιν καὶ νὰ εἰσπράττουν λεπ. 40 καὶ 45 ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Ὁ Ἑρνέστος ἐπρόσθεσε:

—Τὶ διαφορά ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, ὅπου μπορέσαμε νὰ προσορμισθοῦμε χωρὶς κόπο καὶ χωρὶς κίνδυνον!

—Εἶναι φανερό πὼς σὰς ἐπροστάει καὶ σὰς ἐβοήθησε ὁ Θεός! εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων.

—Ὁλοφάνερο, ἀγαπητή μου Μέρρυ, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ξεχνῶ νὰ Τον εὐχαριστῶ καθ' ἡμέρα!

Στὶς ἑνδεκά, ἡ Ἑλισάβετ ἐφθάσε στὸν ὄρμο τοῦ Εἰφία καὶ μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἀγκυροβόλησε στὰ πόδια ἐνὸς βράχου, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου εἶχε σταθμεύσει κι' ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα.

Ὁ σκοπὸς τοῦ κ. Ζερμάττ, —καὶ συμ-γωνοῦσαν οἱ σύντροφοί του, — ἦταν νὰ πο-βιθασθοῦν στὴν ἄκρῃ ἐκείνῃ τοῦ ὄρμου, νὰ μείνουν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας, νὰ διαλυκτερεύσουν καὶ νὰ κινήσουν πάλι τὰ γαράματά, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἀποπλοία.

Ἀφοῦ ρίχθηκε ἡ ἄγκυρα, ἕνα σχοινὶ ἔφερε κοντὰ στὴν ξηρὰ τὴν πρύμνη τῆς

πινάσσας κι' οἱ ἐπιβάτες βγῆκαν σὲ μιὰ τραχεῖᾳ ἀμμουδιά.

Ὅλογυρα στὸν ὄρμο, ὑψωνόταν ἕνας γρανίτινος τοῖχος, ψηλὸς καμμιὰ ἐκατοστὴ πόδια. Στὴ ράχη του δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ φθάσῃ, παρὰ ἀπὸ ἕνα στενὸ μονοπάτι, που ἀνοιγόταν στὴ μέση.

Οἱ δύο οἰκογένειες τριγύρισαν πρῶτα τὴν ἀμμουδιά ἐκείνῃ, ὅπου διακρινόνταν ἀκόμα τὰ ἴχνη τοῦ καταυλισμοῦ. Ἐξῶ κι' ἐκεῖ τρύπες στὸν ἄμμο, πού δὲν εἶχαν κλείσει, γιὰτὶ δὲν ἐρθανε ὡς ἐκεῖ ἡ θάλασσα, ξύλα ἀπὸ τὴν ἐπισκευὴ τῆς κορβέττας, παλούκια ὅπου ἔδεναν τὰ σχοινιά τῶν σκηνῶν, γαϊάνθρακες σκορπι-

σμένοι ἀνάμεσα στὰ χαλίγια καὶ στάχτες ἀπὸ τὶς φωτιές.

Αὐτὰ ὅλα ἔκαμαν τὸν κ. Ζερμάττ νὰ διατυπώσῃ μερικoὺς συλλογισμοὺς, πολὺ δικαιολογημένους ἀπὸ τὶς περιστάσεις.

—Ἀς ὑποθέσουμε, εἶπε, πὼς τὴν ἐπίσκεψή αὐτὴ στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ τὴν κάναμε σήμερα γιὰ πρώτη φορά. Μπροστὰ 'ς αὐτὰ τὰ διαφιλονεικῆτα τεκμήρια πὼς ἐδῶ, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, βγῆκαν καὶ κατασκήνωσαν ἄνθρωποι, πόση λύπη θὰ αἰσθανόμαστε!.. Ὡστε, θὰ λέγαμε, ἕνα πλοῖο ἄραξε 'ς αὐτὸ τὸν ὄρμο, τὸ πλήρωμά του ἐζήτε ἡμέρες, ἐβδομάδες, μῆνες ἴσως 'ς αὐτὴ

τὴν ἀκρογιαλιά, καὶ μετὶς δὲν πῆραμε εἰδηση!.. Ὑστερα ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὸ ἴδομε ἐπίσης. Θὰ μπορούσαμε νὰ ἐλπίζουμε, ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃ ποτὲ στὴν ἀνατολικὴ αὐτὴ γῆ;

—Ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ἡ Μπέτση. Ἀπὸ τί μαθαμε τὸν ἐρχομὸ τοῦ Εἰφία;

—Ἀπὸ τὴν τύχη, εἶπε ὁ Τζάκ' ἀπὸ μιὰ ἀπλὴ σύμπτωση.

—Ὅχι, παιδίμου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, ἔχεις λάθος τὸν μάθαμε ἀπὸ τὴ συνθήκη πού εἴχαμε, —κι' ὅς ἔλεγε ὁ Ἑρνέστος, — νὰ ρίχνουμε κάθε χρόνο, τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ, τρεῖς κανονίες ἀπὸ τὸ νητάκι τοῦ Καρχαρία. Τὶς ἀκούσαν τότε ἀπὸ τὴν κορβέττα καὶ μᾶς ἀποκρίθηκαν μ' ἄλλες τρεῖς.

—Εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸ ἀναγνωρίσω, ὡμολόγησε ὁ Ἑρνέστος.

—Καὶ ξεχάσατε τὶς ἀντυχίες μας, τὶς ἀμειβολίες μας, τὶς ἀγωνίες μας, τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες, πού ἡ τρικυμία

«...Ἐνα ποτάμι μὲ γερὰ καθαρά καὶ ἡσυχά»

μᾶς ἐμπόδιζε νὰ γυρίζουμε στὸ νησάκι καὶ νὰ ρίξουμε κι' ἄλλες κανονιές; Τὶ φόβος μὴ μᾶς ἐφευγε τὸ πλοῖο πρὶν προφθάσουμε νὰ τὸ βροῦμε!

— Πραγματικῶς, φίλοι μου, παρατήρησε ὁ κ. Οὐόλστον, αὐτὴ θὰ ἦταν φρικτὴ γιὰ σὰς ἀπαγορεύσεις! Νὰ εἰσαπτε βέβαιον πῶς ἓνα πλοῖο ἦταν ἀγκυροδοτημένο 'ς αὐτὸ τὸν ὅρμον καὶ νὰ μὴ μπορέσετε νὰ ἐπικοινωνήσετε!.. Ὅπως δὴποτε, κατὰ τὴ γνώμη μου, οἱ πιθανότητες ποὺ εἶχατε ὡς τότε νὰ ξαναγυρίσετε μιὰ μέρα στὴν πατρίδα σας, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ θὰ γινόνταν περισσότερες.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος, γιὰ τὸ νησί μας δὲν θάταν πιά ἀγνώστο, μιὰ φορὰ ποὺ ἦλθε ἓνα πλοῖο καὶ πῆρε τὴν ἀκριβὴ του θέσης, μῆκος καὶ πλάτος, γιὰ νὰ σημειωθῇ ἀργότερα στοὺς χάρτες. Καὶ κάποιο πλοῖο θὰ ἐρχόταν ὕστερα νὰ λάβῃ κατοχή.

— Τελοςπάντων, εἶπε ὁ Τζάκ, γιὰ νὰ συγκεφαλαιώσουμε: ὁ Ξιφίας ἦλθε, ὁ Ξιφίας ἰδύθηκε, ὁ Ξιφίας ἐπικοινωνήσε, ὁ Ξιφίας ἐφυγε, ὁ Ξιφίας θὰ ἐπιστρέψῃ καί, τὸ μόνο ποὺ ἔχουμε νὰ κάμουμε, εἶναι, νομίζω...

— Νὰ εἴμε; ρώτησε γελῶντας ἡ Ἄννα Οὐόλστον.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς! ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος.

— Στὸ τραπέζι λοιπόν, φώναξε ὁ Τζάκ, γιὰ τὴν ἑξῆς μιὰ πείνα ποὺ μπορῶ νὰ καταβροχθίσω καὶ τὸ πιάτο μου, μὰ καὶ στομάχι ἱκανὸ νὰ τὸ χωνέψῃ.

Ἐσυμφώνησαν νὰ καθίσουν στὸ βάθος τῆς ἀκρογιαλίδος, κοντὰ στὸ μονοπάτι, ὅπου ἦταν σκιά. Ἐφεραν ἀπὸ τὴν πινακίδα τρόφιμα, — κρέας παστό, ζαμπόνι καπνιστό, πουλιὰ κρύα, πῆττα καὶ ψωμὶ μόνις χθεσινό. Ὅσο γιὰ ποτά, ἡ ἀποθήκη τῆς πινακίδας εἶχε ἀρκετὰ βαρελάκια ὑδρομέλι, καθὼς καὶ μερικὲς μποτίλλιες κρασί τοῦ Φαλκενχόρστ ποὺ θὰ τὶς ἀνοίγαν στὰ ἐπιδόρπια.

Ἀφοῦ κουβαλήθηκαν τὰ τρόφιμα καὶ τὰ σκεύη, ἡ κυρία Οὐόλστον, ἡ κυρία Ζερμάττι κι' ἡ Ἄννα ἔστρωσαν τὸ τραπέζι μὲντῆλο σ' ἓνα μικρὸ ὑψωμα ἀπὸ ἄμμο καὶ φύκια ξερά. Κι' ὅλοι κάθονταν γύρω, ἐφαγαν μὲ ὄρεξη τὸ πλούσιον ἐκείνο πρόγευμα, χόρτασαν καλὰ καὶ θὰ μπορούσαν ἔτσι νὰ περιμένουν ὡς τὶς ἑξῆς τὸ βράδυ ποὺ θὰ ἐγευματίζαν.

Νὰ μποῦν πάλι στὴν πινακίδα, νὰ ξαναβγοῦν, νὰ σταθμεύσουν 'ς ἄλλο σημεῖο τῆς ἀκτῆς καὶ νὰ φύγουν γιὰ νὰ ξανακάμουν τὰ ἴδια, — αὐτὸ βέβαιον δὲν θὰ ἔβριζε τὸν κόπο τοῦ ταξιδιοῦ. Ἀλλ' ὡς τε ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας δὲν ἀποτελοῦσε παρά ἓνα μικρὸ μέρος τῆς ὅλης Νέας-Ἑλβετίας. Γι' αὐτὸ, ἄμα τελείωσε τὸ πρόγευμα, ὁ κ. Οὐόλστον εἶπε:

— Σήμερα τάπογεμα, προτείνω νὰ

προχωρήσουμε λίγο στὸ ἐσωτερικόν.

— Καὶ χωρὶς νὰ χάσουμε καιρό! ἐφώναξε ὁ Τζάκ. Τώρα ἔπρεπε νὰ εἰμαστε μιὰ ὁλόκληρη λεύγα μακριὰ ἀπὸ δῶ!

— Δὲν θὰ τὸ λέγατε αὐτὸ πρὶν φάμε, εἶπε ἡ Ἄννα γελῶντας, γιὰ τὰ γάτα πέντε...

— Κι' εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάμω δρόμο γιὰ πέντε, ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ, νὰ πᾶ μάλιστα ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου... τοῦ μικροῦ μας κόσμου ἐννοῶ.

— Μ' ἂν ἔχῃ σκοπὸ νὰ πᾶς τόσο μακριὰ, εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττι, θὰ μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ σ' ἀκολουθήσουμε. Οὔτε ἡ κυρία Οὐόλστον, οὔτε ἡ Ἄννα, οὔτε ἡ μητέρα σου, παιδί μου, δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ σε συνοδεύουν.

— Ὁ Τζάκ, βλέπω, εἶναι ἀκράτητος! εἶπε ὁ κ. Ζερμάττι, κτυπώντας τὸν ὦμο τοῦ γιοῦ του. Οὔτε ὁ Φρίτς δὲν ἔδειξε ποτὲ τόσο ζῆλο!

— Μὰ δὲν πρέπει νὰ νικηκαταστήσῃ 'ς ὅλα τὸν Φρίτς; ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ. Καὶ νὰ ἰδῇτε ποῦ στὸ γυρισμὸ δὲν θάναί πιά ὅπως ἐφυγε.

— Γιατί; ρώτησε ἡ Ἄννα.

— Γιατί θὰ εἶναι παντρεμμένος, εἰκογενειάρχης, μπαμπᾶς, ἴσως μάλιστα καὶ παππούς... ἂν παραγγίλῃ νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Παππούς, ὕστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνον ἀπουσίας; φώναξε γελῶντας ἡ κυρία Οὐόλστον. Τί λές, Τζάκ!

— Παππούς ἡ μπαμπᾶς, ἀδιάφορο! Φθάνει ποῦ θὰ εἶναι παντρεμμένος.

— Καὶ γιὰ τὴν θάναί πιά ὁ ἴδιος; ξαναρώτησε ἡ Ἄννα.

— Ἀς τὸν νὰ λήξῃ τὸν Τζάκ, ἀγαπητή μου Ἄννα! ἀποκρίθηκε ὁ Ἑρνέστος. Θάλλῃ κι' ἡ σειρά του νὰ γίνῃ ἓνας λαμπρὸς σύζυγος, ὅπως ὁ Φρίτς...

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

“ΑΔΚΥΟΝΙΔΕΣ ΗΜΕΡΑΙ.”

Λίγο γλαυκὸ χαμογελῶ
μ' ἀγγελικὴ ἀμορφία
κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὴ συννεφιά
πλανᾶται ἀπάνωθ' ἐμὸν
στῶν βουερῶν κυπαρισσιῶν
τὴ μαύρη συντροφιά
μερῶν τῶν οἱ στεναγμοὶ
τοῦ πληγωμένου ἀνέμου.

Θὰ φέξῃ πάλι κάποιο φῶς
τριγύρω μας δειλόν,
κι' οἱ ἀλκυονίδες οἱ γλαυκὲς
θὰ φέρουν τὸν Ἀπρίλην
καὶ θὰ χορεύῃ ὁ κίτρινος
ὁ ἥλιος 'στὸν κρῶν γιὰ δὲ
κι' ἡ παγωμένη κάμαρα
θὰ λιάζεται 'στὸ δειλόν.

Θὰ ξεστερώσῃ. Ὅμως γυνί,
σπασμένα τὰ κλαριά
γιὰ πάντα πιά τὸ ἀντικρυνὸ
τὸ δέντρο θὰ σαλεύσῃ,
ὅσο ν' ἀλλάξῃ κι' ἂν ζήτῃ
τὴν πένθιμη θωριά,
ὅσο ἂν μετάνιωσεν ὁ σκληρὸς
καιρὸς καὶ τὸ χαϊδεύει!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΩΝ ΚΟΥΚΛΩΝ

[Παραμύθι]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 194.)

Τότε ὁ κακὸς ζήτησε ἄλλο τρόπο. Ὑποσχέθηκε σ' ἓνα μεγάλο ποντικὸ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα ὁλόκληρο κεφάλι τυρί, ἂν δάγκανε θανάσιμα τὸ καρτονένιον σωματὶ καὶ μὲνης τῆς Πομπινέττας.

Ὁ ποντικὸς ἐξεστράτευσε ἀμέσως. Μὰ ἡ Νίτσα ἀγρυπνοῦσε καί, βλέποντας τὸ φοβερὸ τραυτικόν, φώναξε βοήθεια. Ἐτρεξε τότε ὁ Λάκης καὶ δὲν ἄργησε νὰ διώξῃ τὸν ποντικόν, πρὶν δὲν τολμήσῃ πιά νὰ ξανάλθῃ.

Ὁ Καραγκιόζης τῆρε ἀκόμα μερικὰ τεχνάσματα, μὰ ἀποτύχανε ὅλα χάρησιν τῆς Νίτσας.

Ἐπιτέλους, ὁ Λάκης εἶδε τὴ δολιότητα τοῦ Καραγκιόζου καὶ θὰ τὸν ἔσπανε σὲ χίλια κομμάτια, ἂν ἐκεῖνος ὁ πανοῦργος, μαντεύοντας τὸν κίνδυνον, δὲν ἐφευγε ἐγκαίρως.

Καὶ σὲ λίγο τὸ τέλος τῆς μαγείας τῆς Πομπινέττας ἐφῆσεν.

Τότε ἓνας μικρὸς τοξότης, ποὺ τὸν ἔστειλε ὁ βασιλεὺς τῶν ἐξωτικῶν, ἦλθε νὰ πάρῃ τὴν Πομπινέττα. Μὰ ἡ Νίτσα, ποὺ νόμιζε πῶς ἦταν πάλι κάποιο τέχνασμα τοῦ Καραγκιόζου, θέλησε νὰ κρατήσῃ τὴ μικρὴ τῆς προστατευομένη.

Ὁ τοξότης τότε τῆς ἔριξε ἓνα διαμαντέιον βέλος καὶ παρευθὺς ἡ Νίτσα ἔγεινε μιὰ χαριτωμένη καὶ ωραϊότατη νέα. Αὐτὴ δὲν τὸ παρατήρησε καὶ φώναξε τὸν Λάκην νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ὁ Λάκης ἔτρεξε, μὰ δέχθηκε κι' αὐτὸς ἓνα μαγεμένο βέλος ποὺ τὸν μεταμόρφωσε στὸν πιὸ κομψὸ νέον ποὺ μπορούσε νὰ ἰδῇς.

Κατόπι ὁ τοξότης χάθηκε, σέρνοντας τὴν Πομπινέττα.

Τότε ἡ Νίτσα ἔκλαψε πολὺ, μὰ ὁ Λάκης τὴν παρηγόρησε κι' ἠτύχασε.

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ἡ Νίτσα καὶ ὁ Λάκης παντρεύονταν.

Ποτὲ γάμος δὲν ἦταν τόσο εὐτυχισμένος.

Σ' ἓνα χρόνον, ἔφθανε στὴν ἀρχαία κούνια τῆς Πομπινέττας ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι ποὺ τῆς ἔμοιαζε παράδοξα.

Καὶ τότε ἄξαφνα μιὰ φωνούλα εἶπε:

— Θὰ γίνω νουνά τῆς!

Καὶ ἡ Πομπινέττα ἡ ἴδια παρουσιάσθηκε. Ἐφερνε μαζί της καὶ τὴν μητέρα της, ποὺ εἶχε γίνῃ νεράιδα, γιὰ νὰ δώσῃ στὴ νεογέννητη διάφορα θαυμάσια χρύσματα.

Φαντάζεσθε τὴ χαρὰ τῆς Νίτσας ὅταν ξαναεἶδε τὴν μικρὴ τῆς προστατευομένη! Θέλησε νὰ τὴν κρατήσῃ μαζί της μὰ ἡ Πομπινέττα διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν της, κι' ἐπειδὴ εἶχε γίνῃ τώρα βασίλισσα

τῶν Κουκλῶν, ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ κοντὰ στὸ λαὸ της.

Μὰ ἔστειλε, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν κόρη τῆς Νίτσας, τρεῖς ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες τῆς ὑπὴκόους, ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ ὑποστοῦν τὴ μαγείαν τῶν τριῶν σκαλοπατιῶν.

Τοὺς ἔκαμαν τότε χάδια καὶ περιποιήσεις, ὥστε, ὅταν γύρισαν στὸ βασίλειόν τους καὶ διηγήθηκαν στίς συντρόφισσές τους πόσο καλοπέρασαν, ὅλες οἱ Κουκλὲς ἐπιθύμησαν νὰ πολλαύσουν κι' αὐτὲς τὰ ἴδια χάδια. Κι' ἐπειδὴ εἶχε ἔλθει ὁ καιρὸς ποὺ ἡ Πομπινέττα θάρρνε τὴν κορώνα γιὰ νὰ γίνῃ νεράιδα, ὅλες οἱ Κουκλὲς ἐφυγαν κι' ἔγειναν ἀπὸ πόρσελάνη καὶ σκληρὸν καρτόνι. Ἦλθαν στὸ βασίλειον τῶν Ἀνθρώπων ὅπου τὶς περιποιήθηκαν τόσο, ὥστε ἀποφάσισαν νὰ μείνουν γιὰ πάντα. Τότε ὁ Καραγκιόζης δοκίμασε νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῶν Ἀνθρώπων, μὰ φάνηκε τόσο κακός, ὥστε οἱ ὑπὴκοὲς τοῦ ἐπαναστάτησαν καὶ τὸν κρέμασαν.

Ἐφυγαν τότε ὅλοι καὶ τὰ μαγικά σκαλοπατῖα τοὺς μεταμόρφωσαν κι' αὐτοὺς σὲ παιγνίδια, πρὸς μεγάλην χαρὰ τῶν παιδῶν καὶ ἡσυχία τῶν γονέων.

† Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΙΦΗ

Τὶ ἄτυχιο νὰ εἶναι κανεὶς μικρὸ παιδί, προπάντων ὅταν 'ς τὸ σπίτι εἶναι γιορτὴ!.. Νὰ σήμερα, γιὰ νὰ εἶναι ἡ γιορτὴ τοῦ μπαμπᾶ, ὅλοι ἔχουν ἄλλοῦ τὸ νοῦ τους καὶ ξέχασαν ἐντελῶς τὸν μικρὸ Φίφη.

Κι' αὐτὸς ὁ καϊμένος κάθεται 'ς τὴν πολυθρόνισσα του καὶ πληττεῖ καταμώναγος.

Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἔχει τόσα παιγνίδια: ἓνα ωραιότατον ἀλογάκι, ἓνα κουτί μὲ κύβους, ἓνα ἀστεῖον καραγκιόζι, ὁλόκληρο σύνταγμα ἀπὸ μολυβένιους στρατιῶτες κι' ἄλλα πολλά, ποὺ μ' αὐτὰ θὰ μπορούσε νὰ παίξῃ καὶ νὰ διασκεδάσῃ μιὰ χαρὰ. Μὰ δὲν ἔχει καθόλου ὄρεξη. Κάποιο κρυφὸ παράπονον τὸν βασανίζει καὶ τὸν κρατεῖ καρρωμένο 'ς τὴν πολυθρόνισσα του.

Τὸ βράδυ, 'ς τὴν τραπεζαρία τὴν καλὴν, ποὺ θὰ ἦταν πλημμυρισμένη μὲ λουλούδια καὶ καταφύτιστη, θὰ ἔτρωγαν δεκατέσσερες ἄνθρωποι: κι' ὁ καϊμένος ὁ Φίφη θὰ ἔτρωγε μοναχούλης του 'ς τὴν μικρὴν κάμαρά του!...

Αὐτὸ ἦταν τὸ παράπονον του.

Ἀμα θὰ μεγάλωνε ὁ Φίφη καὶ θὰ γινόνταν μπαμπᾶς, δὲν θὰ ἔκανε ποτὲ τέτοιες ἀδικίες. Τὴ γιορτὴν του θὰ τὴν χαίριζαν μαζί μὲ τὰ παιδάκια του καὶ θὰ ἐδίωχνε ὅλους τοὺς ξένους.

Μ' ἄξαφνα, ἐνῶ ἦταν βυθισμένος 'ς τὴν σκέψιν του καὶ 'ς τὰ μεγάλα του

σχέδια, ἦρθε ἡ Μαρούσα νὰ τὸν φωνάξῃ ἐκ μέρους τῆς μαμμᾶς.

Ἄλλο πάλι κι' αὐτό! Μὴν εἶχε ὄρεξη ἡ μαμμὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ 'ς τὸν Πυθαγόρειον πίνακα; εἶχε γούστο, μέρα τῆς γιορτῆς τοῦ μπαμπᾶ!..

Ὡστόσο ὁ Φίφη σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καί, κατσουφιασμένος πάντο, κίνησε γιὰ νὰ βρῇ τὴν μαμμὰ. Μὰ μόλις εἶχε βρῇ 'ς τὸ διάδρομον, τὴν ἄκουσε νὰ μιᾷ δυνατὰ μὲ τὸν μπαμπᾶ: — Ἀδύνατον νὰ καθήσουμε δεκατρεῖς 'ς τὸ τραπέζι, τοῦ ἔλεγε, δὲν κάνει, εἶναι κακόν.

— Κι' εἶναι ἀρχὰ τώρα γιὰ νὰ καλέσουμε κανέν' ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ὁ μπαμπᾶς.

Αὐτὴ τὴ στιγμή μπῆκε ὁ Φίφη.

— Φίφη, θὰ δειπνήσῃς 'ς τὸ τραπέζι; μὰς ἀπόψε, γιὰ νὰ γίνουμε δεκατέσσερες! Τοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς.

Ὁ Φίφη ἔμεινε λίγες στιγμὲς μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν κι' ὕστερα ρώτησε:

— Καί θὰ φάω ἀπ' ὅλα;

— Λαίμαργε! τὸν μάλωσε γελῶντας ὁ μπαμπᾶς, ἐνῶ ἡ μαμμὰ τοῦ ἔλεγε:

— Ἀπ' ὅλα, Φίφη, μὰ μὲ διακρισιν. Μόνον ψάρι δὲν θὰ σοῦ δώσουν, γιὰ τὴν ἑξῆς ἡμέραν καὶ μπορεῖ νὰ πνιγῇ. Πήγαίνε τώρα νὰ σὲ ντύσουν. Ὁ μπαμπᾶς τὴν βελουδένια σου φορεσιά.

— Καὶ παγωτό, μαμμὰ!

— Ὁ μπαμπᾶς καὶ παγωτό. Πήγαίνε τώρα.

Μὰ ὁ Φίφη ἀκόμα δὲν ἐφευγε, εἶχε ἀνάγκη κι' ἀπὸ ἄλλη μιὰ διαβεβαίωση καὶ ξανάπε:

— Μαμμὰκα;

— Τί εἶναι πάλι;

— Νὰ μὴ μοῦ δέσουν τὴν πετσέτα 'ς τὸ λαιμό; θὰ τὴν βάλω μόνος μου 'ς τὴν μπουτονιέρα μου, σὰν τὸν μπαμπᾶ.

— Ἀς εἶναι πιά κι' αὐτό. Μόνον νὰ προσέξῃς καλὰ, νὰ μὴ λερωθῇς.

— Ἐννοια σου, μαμμὰ.

Κι' ἐντελῶς σὲ εὐτυχισμένος, ὁ Φίφη ἐφυγε μὲ πηδημάτα. Ἐτρεξε ἴσα 'ς τὴν κουζίνα κι' ἀνήγγειλε 'ς τὴν μαγειρίσσα ἐπισημότατον τὸ σοβαρὸν νέον. Ἡ μαγειρίσσα ὅμως ἐξακολούθησε ἀτάραχη νὰ ναγκατεύῃ τὴν κατσαρόλαν τῆς κι' αὐτὸ τὸν ἐπείραξε κάπως τὸν φιλαράκου μας. Ἐφυγε λοιπὸν ἀπὸ κεῖ κι' ἔτρεξε 'στὴν Μαρούσα, τὴν καμαριέρα.

— Ντύσε με γρήγορα, τῆς λέει, μὲ τὴν βελουδένια μου φορεσιά καὶ βάλε μου καὶ φακόλ καὶ τὰ μαγιότια μου. Θὰ δειπνήσω ἀπόψε μὲ τοὺς μεγάλους!..

— Πολὺ καλὰ, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκε εἰρωνικὰ ἡ Μαρούσα, μὰ εἶναι πολὺ νωρὶς ἀκόμη 'χεις καιρὸν νὰ λερωθῇς.

— Κάνεις λάθος! Δὲν θὰ λερωθῶ καθόλου. Θὰ προσέξω!

Ἐπὶ τέλους ἦλθε ἡ ὥρα κι' ἡ Μαρούσα ἄρχισε νὰ τὸν συγυρίζῃ:

— Ἀλήθεια, Μαρούσα, δὲ μοῦ πᾶει ἔξοχα αὐτὴ ἡ βελουδένια φορεσιά; ρωτάει ὁ Φίφη γιὰ νὰ κοῦσῃ κομπλιμέντο. Μὰ ἡ Μαρούσα τοῦ ἀπαντᾷ:

— Ναί, σὲ κάνει σὰν μαϊμουδάκι.

Τὶ ζηλιάρια ὥστεο κι' αὐτὴ ἡ Μαρούσα!..

Ἐπὶ τέλους ἡ τουαλέττα τοῦ Φίφη τελείωσε. Δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτε. Ὡς καὶ μυρωδιὰ κατάφερε νὰ βάλῃ 'ς τὸ μαντηλάκι του—σὰν τοὺς μεγάλους. Μὰ ἔξαφνα κτύπησε ἡ μαμμὰ. Ἡ Μαρούσα ἔτρεξε νὰ ἰδῇ κι' ὁ Φίφη τὴν περίμενε κορδαμένος. Σὲ λίγο ἄκουσε μιὰ φωνή:

— Ὁ κύριος Βασιλεῖας εἰδοποιεῖ πῶς δὲν θὰ μπόρῃ νὰ ἔλθῃ 'ς τὸ δεῖπνον.

— Ἀ, συμφορά! ἀκούσθηκε τότε ἡ φωνὴ τῆς μαμμᾶς, θὰ εἰμαστε πάλι δεκατρεῖς.

— Ἀς βγάλουμε τὸ Φίφη, εἶπε ὁ μπαμπᾶς.

— Βέβαιον, πρέπει νὰ βγάλουμε τὸ Φίφη, γιὰ νὰ μείνουμε δώδεκα, ξανάπε ἡ μαμμὰ.

Ἐτσι ἡ Μαρούσα γύρισε γιὰ νὰ βγάλῃ τὴν βελουδένια φορεσιά τοῦ Φίφη καὶ νὰ τοῦ ξαναφορέσῃ τὴν καθημερινήν του μπλούζαν.

Ὁ καϊμένος ὁ Φίφη! Μόνον μὲ τὴν ὑπόσχεσιν πῶς θὰ τοῦ ἔδιναν διπλὸ παγωτό μπόρεσε κάπως νὰ παρηγορηθῇ. Ἀφοῦ ἔφαγε καταμόνος τὸ φαί του, ὁ Φίφη περίμενε ἡτυχος τὸ παγωτό. Μὰ ποῦ νὰ ἔρθῃ! Πέρασαν ὥρες 'ς τὸ τέλος ἡ Μαρούσα μπῆκε γιὰ νὰ τὸν βάλῃ νὰ πλαγιασῇ.

— Μοῦ φέρονεις παγωτό; τὴ ρώτησε.

— Παγωτό; Δὲν ὑπάρχει πιά τε-
λείωσε.

Κι' ὁ Φίφη ἀναγκάσθηκε νὰ κρύψῃ τὴν ὄρεξιν του... γιὰ τοῦ χρόνου.

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Φίφη ἔγεινε ἄντρας. Μὰ πάντα θυμᾶται τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ τῆς παιδικῆς του ζωῆς κι' ὅταν τὸ διηγῆται, κάποτε προσθέτει:

— Μιὰ πρόληψιν μ' ἔκαμε νὰ λυπηθῶ πολὺ ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἀλλὰ τὸ πάθημα μ' ἔμαθε νὰ εἶμαι λιγώτερον ἐπιεικτικὸς καὶ λαίμαργος.

(Διασκευή) Ε. Α.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔλαβε ποτὲ μιὰ ἀπροσδόκητη, ἀνέλπιστη εὐτυχία. Τοῦτο ἐνθυμοῦ καὶ δὲν θάπελπισθῃς γιὰ τὸ μέλλον. «Ἡ ἀνάμνησις, λέγει ἓνας ποιητής, τρέφει τὴν ἐλπίδα».

Ἡ ἰδέαν γεννᾷ τὸ πρᾶγμα καὶ σιγὰ-
σιγὰ μεταμορφώνει τὸν κόσμον κατ' εἰ-
κόνα της.

(Φωτ. Γεωργιάδης.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΙ' ΑΛΛΟΣ "ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΟΣ"

"Αγαπητοί μου,

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΑ, ότι
σας έκαναν μεγάλη
εντύπωση αυτά που
σας έγραφα μία μέρα
για το Ζαν Μορεάς,
τον "Ελληνογάλλο".

Εκατοντάδες γράμ-
ματα λάβαμε ή "Διά-
πλασι" κι' εγώ από
συγκινημένους αναγνώστες, που μάς βε-
βαίωναν πως όλες τους τις δυνάμεις, μι-
κρές ή μεγάλες, στην "Ελλάδα" σκοπεύουν
να φερώνουν και πως δεν θα έργασθουν
ποτέ παρά μόνο στην Πατρίδα και για την
Πατρίδα. — Τί φυσικώτερο, αλήθεια, τί λο-
γικώτερο, τί νομιμώτερο: Οί "Έλληνες
για την "Ελλάδα! Κι' όμως να που και
σήμερ' ακόμα, παρουσιάζονται νέοι αν-
θρωποι πολύ μακρισμένοι απ' αυτή την
αντίληψη. Κι' αυτές τις ημέρες 'στα-στα,
μέσα στην "Αθήνα", παρουσιάστηκε πάλι
ένας α' "Ελληνογάλλος" μουσικοσυνθέτης!

Είν' ένας νέος, που τ'ονομά του τε-
λειώνει σε όπριλος. Γνήσιος δηλαδή
Ρωμιός. Στην "Ελλάδα" γεννήθηκε, στην
"Ελλάδα" έσπούδασε, στην "Ελλάδα" έργα-
σθηκε. Μουσικός με λαμπρό, καθώς φαί-
νεται, ταλέντο, σκέφθηκε να γράψη κι'
ένα μουσικό δράμα. "Αλλ' αντί να πάρη
μια ελληνική υπόθεση, ένα ελληνικό ποίη-
μα, ένα ελληνικό λιμπρέττο, πήρε τη
Βεατρίκη του Μπίτερλιγκ, ένα μύθο
δηλαδή φλαμανδικό ή βουργονικό, καρω-
μένο δράμα από βέλγο ποιητή γαλλικά.
Και καλά να το μετάφραζε, να το έδινε
'ς ένα Έλληνα ποιητή να του το κάμη
ελληνικό; αλλά το πήρε έτσι, όπως ήταν,
κι' έγραψε τη μουσική του άπάνω στα
'δια τα γαλλικά λόγια του Μπίτερλιγκ,
κι' έκαμε τους Έλληνες ήθοιους του να
τραγουδήσουν, στο Δημοτικό Θέατρο της
πρωτεύουσάς μας, γαλλικά και να δειχθούν
έτσι ελληνογάλλοι σαν το μουσικοσυνθέτη!

Πήγα κι' εγώ νακούσω τη "Βεατρίκη".
Μπήκα στο θέατρο έντελώς άνοητος
πως ή μουσική ενός νέου "Έλληνα μου-
σικού" θάταν άπάνω σε στίχους γαλλικούς.
Και το πράγμα μου έκανε τέτοια εντύπωση,
ώστε, μολονότι και το έξοχο έργο, κι'
ή ώραία, πρωτότυπη και νεωτεριστική
μουσική με τραβούσαν πολύ, δεν μπόρεσα να
μείνω. Μόλις και μετά βίας στάθηκα
όρθος 'ς ένα θεωρείο, ως που να τελειώ-
ση ή πράξη που είχε άρχισεν όταν μπή-
κα' κι' έφυγα καταλυπημένος... Το πε-
ρίεργο είναι, ότι απέξω άκουσα πολλούς
θεατές να μιλούν στο διάλειμμα εκείνο
μεταξύ τους και να εκφράζουν το ίδιο
παράπονο που έθλιβε την ψυχή μου:

«Χάθηκε ένα ελληνικό έργο, για να μάς
δείξη, τη μουσική του τέχνη ο νέος αυ-
τός;» Και κάποιος είπε: «Πως ο Καλο-
μοίρης πήρε την Πρωτομάστορα και το
Δαχτυλίδι της Μάννας;» Κι' ένας
άλλος πρόσθεσε: «Πως ο Βάρβογλης —
ένας άλλος νέος μουσικός, — ενώ μάλιστα
ήταν στο Παρίσι κι' εκεί επρόκειτο να
έμφανισθ, πήρε να μελοποιήση την "Α-
γία Βαρβάρα;» Κι' όμως κανένας από
τους θεατές αυτούς δεν έφάνερωσε στην
παράσταση τη δυσφορία του για τα ελλη-
νογαλλικά που άκουγε, και κανένας δεν
έλυθηθηκε και δεν αγανάκτησε τόσο,
ώστε να κάμη τουλάχιστο εκείνο που έ-
καμα κι' εγώ: να φύγ! — Για φαντασθήτε
λίγο, αλήθεια, τί θα γινόταν στη Γαλλία,
στη Γερμανία ή στην "Αγγλία, αν ένας
μουσικοσυνθέτης έπαιρνε να μελοποιήση
ξένο έργο, άμετάφραστο, κι' άναγκαζε
Γάλλους, Γερμανούς ή "Αγγλους ήθο-
ποιούς να τραγουδήσουν, στον τόπο τους,
σε γλώσσα ξενή! Μα κι' οί πάγκοι ακόμα
θα πετούσαν στη σκηνή! Έδώ δεν είχαμε
παρά χειροκροτήματα, έπευφημίες, λου-
λούδια, στεφάνια και μόνο στους διαδρό-
μους μερινές δειλές, χαμηλόφωνες δια-
μαρτυρίες.

Ακόμα πιο περίεργο: "Ενας καθηγη-
τής του "Ωδείου, γράφοντας στον τελευ-
ταίο «Νουμά» μια κριτική για τη
«Βεατρίκη» αυτή, λέει: «Κατά πόσο το
θέμα μιάς ξένης παράδοσης ήταν το κα-
ταλληλότερο για Έλληνα συνθέτη, πρωτο-
γράφοντα για θέατρο, θέμα έπεξεργασμένο
μάλιστα από ξένον ποιητή και μελοποιη-
μένο σε ξένη γλώσσα, δε θα έξετά-
σουμε.» Γιατί; Κι' όμως αυτό ήταν το
πρώτο, το κυριώτερο. Κι' 'στα-στα ένας
μουσικός, ένας καθηγητής, έπρεπε να
δώση το πολύτιμο μάθημα στους νέους
μαθητές του, ότι χρωστούν να άπαυν πε-
ρισσότερο από κάθε άλλο την Πατρίδα τους,
τη γλώσσα της, τη φιλολογία της, την
ιστορία της, τους μύθους της, τις παρα-
δόσεις της, κι' ότι μόνο αυτά πρέπει να
χρησιμοποιούν όταν θέλουν να δείξουν
την τέχνη τους, δηλαδή την ψυχή τους.

Ψέμματα είναι πως ή τέχνη, και μά-
λιστα ή μουσική, δεν έχει πατρίδα. Έχει
και παραέχει. Είναι ή πατρίδα του ποιη-
τή, του συνθέτη. Πρώτα θα συγκινηθ ή
απ' ό,τι ξεχωριστό, ιδιότυπο έχει ή
πατρίδα του, έπειτα θα συγκινήση τους
πατριώτες του και στο τέλος, αν είναι
μεγάλος, θα συγκινήση τον κόσμο και θα
γίνη παγκόσμιος, διεθνής. "Αλλοιώς
δεν γίνεται. "Η κι' όταν γίνεται, δεν
είναι το σωστό, δεν είναι το καλύτερο, ούτε
για την πατρίδα του τεχνίτη, που ζημιώ-
νεται, ούτε για τον τεχνίτη τον ίδιο και
για την τέχνη του, που ζημιώνεται 'σως
περισσότερο.

Ο σκοπός μου δεν είναι βέβαια να στη-
λιτεύω τον καλό νέο μουσικό, που με το

πρώτο του έργο υπόσχεται τόσα. Γι' αυτό δεν
αναφέρω τ'ονομά του, για όσους δεν το ξέ-
ρουν. Ο σκοπός μου είναι μόνο να δείξω
το άτοπο της πρώτης του εμφάνισης: με
ξένο έργο και σε ξένη γλώσσα, με τη
λήψη να το επαναλάβη, και με την βε-
βαιότητα πως σεις που με διαβάσετε τώ-
ρα, δεν θα σκεφθήτε ποτέ να μιμηθήτε το
παράδειμά του, — παράδειγμα πολύ χει-
ροκροτημένο, που αν έμενε κι' άλλωδιό-
λου άδιαμαρτύρητο, μπορεί να τραβού-
σε κι' άλλους...

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του HECTOR MALOT

[Βραβευμένο από την Γαλλ. "Ακαδημία"]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ' (Συνέχεια)

— "Α! έκαμα χωρίς να θέλω.

— Ναί, εξακολούθησε ο πατέρας μου.
Για να την εκδικηθ ή λοιπόν, την ημέρα
ακριβώς που εκλείνετε εσύ τους ξη-
μηνες, ο' εκλείψε μέσ' από το σπίτι μας,
σε πήγε στη Γαλλία, στο Παρίσι, κι'
εκεί σε πέταξε στο δρόμο. Κάμαμε ό,τι
μπορέσαμε για να σε ξαναβρούμε, χαλά-
σαμε τον κόσμο, μά χωρίς να πάμε
και στο Παρίσι, γιατί δεν έβγανταζίμα-
στε πως ή κλέφτρα εκείνη σε είχε πάρη
τόσο μακριά. Δεν σε βρήκαμε' και σε
νομίζαμε νεκρό και χαμένο για πάντα.
Όταν, πρό τριών μηνών, αυτή ή γυναίκα
που έπεσε άρρωστη βαρεία, φανέρωσε
πρίν πεθάνη, την αλήθεια. Έφυγα άμέ-
σως, πήγα στο Παρίσι και παρουσιά-
σθηκα στον άστυνόμο της συνοικίας, όπου
σε είχε πετάξει. Εκεί, στην άστυνομία,
έμαθα πως σε είχε αναλάβει κάποιος κτι-
στης, χωριάτης, ο ίδιος μάλιστα που σε
είχε βρή στο δρόμο, κι' επήγε άμέσως
στο χωριό του, στο Σιαδινό. Ο Μπαρ-
μπερής μου είχε τότε, πως σε είχε νοι-
κιάσει σ' ένα Βιτάλη "Ιταλό, μουσικό του
δοόμου, και πως γυρίζεις μαζί του την
Γαλλία. Έπειδή δεν μπορούσα να μείνω
στη Γαλλία και να κυνηγώ τον Βιτάλη,
παράκαλεσα τον Μπαρμπερή να φρον-
τίση να σε βρή, και μάλιστα το έδωσε
και λεπτά για να πάη στο Παρίσι. Το
είχα πη, άμα σ' εύρισκε, να είδοποιήση
άμέσως τους δικηγόρους Γκρήθ και
Γκάλλεϋ, που έχουν όλες μου τις υπο-
θέσεις. Δεν το έδωσα όμως τη διεύθυνση
μου έδώ, γιατί μόνο τον χειμώνα κα-
τοικούμε στο Λονδίνο και το καλοκαίρι
γυρίζουμε την "Αγγλία και τη Σκωτία.
Είμαι, βλέπεις, έμπορος, γυρολόγος,
και ταξιδεύω με τις πραγματείες μου
στάμαξια και μ' όλη μου την οικογένεια.
Να, παιδί μου, πως βρέθηκες και πως
ύπτερ' από δεκατρία χρόνια, ξαναπαί-
ρ

νεις τη θέση σου στο πατρικό σου σπίτι.
Καταλαβαίνω πως είσαι κάπως σαστι-
μένος, γιατί δεν μάς γνωρίζεις, και δεν
μπορείς να καταλάβης τί λέμε, ούτε
να μάς πης ό,τι θέλεις, αφού δεν ξέρεις
τη γλώσσα μας. Ελπίζω όμως να συνη-
θίσης γρήγορα.

Ναί, βέβαια, θα συνήθιζα γρήγορα.
Δεν ήταν φυσικώτατο, αφού ήμουν στην
οικογένειά μου κι' αυτοί, που θα ζούσα
τόρα μαζί τους, ήταν ο πατέρας μου, ή
μητέρα μου, ο παππούς μου, τ'άδελφια
μου;

Τα πλούσια σπάργανα δεν είχαν βγ ή
άληθινά... Για τη μάνα-Μπαρμπερίνα,
για τη Δίκα, για τον κύρ-Πέτρο τον
"Ακνέ, για ότους με είχαν βοηθήσει,
αυτό ήταν κακό. Δεν θα μπορούσα να
κάμω γι' αυτούς ό,τι όνειρευόμουν, γιατί
εί γυρολόγοι έμποροι, όταν μάλιστα κα-
τοικούν σε παράγκα, δεν είναι βέβαια
τόσο πλούσιοι... "Αλλά για μένα, τί
κακό ήταν; Δεν μου έφθανε που είχα
τόρα μια οικογένεια; "Ας ήταν φτωχή.
"Η άγάπη αξίζει καλύτερ' απ' τα πλού-
τη κι' εκείνο που χρειαζόμουν εγώ δεν
ήταν τόσο τα χρήματα, όσο ή άγάπη, ή
στοργή...

Έφ' άκουγα έτσι τη διήγηση του
πατέρα μου, προσηλωμένος όλωςδιόλου
'ς αυτόν, έστρωσαν το τραπέζι, έβαλαν
κάτι πιάτα με γαλαξία λουλούδια, κι'
έφεραν σε μια μεταλλινή άπλάδα ένα
μεγάλο κομμάτι βωδινό, ψητό στο φούρ-
νο, με πατάτες όλόγουρα.

— Πεινάτε, παιδιά; μάς ρώτησε ο
πατέρας μου, το Ματτία και μένα.

Ο Ματτίας, μ' ένα χαμόγελο, έδει-
ξε τ'άσπρα του δόντια.

— Στο τραπέζι λοιπόν!

"Αλλά πρίν καθήσουμε, ο πατέρας
έσπρωξε την πολυθρόνα του παππού ως
το τραπέζι. Έπειτα εκάθησε με τη ρά-
χη κατά τη φωτιά κι' άρχισε να κόβη
το ροσμπιφ εκείνο και να μάς το μοι-
ράζει.

Μας έδωσε από μια καλή φέτα με
ζεθονες πατάτες κι' άρχισαμε άμέσως
να τρώμε.

"Αν και δεν ήξερα πολύ τα συστή-
ματα των καλών οίκογενειών, γιατί ή
ζνατορή μου ως τώρα ήταν του δρόμου
μάλλον παρά του σπιτιού, μου έκάμε
όμως εντύπωση ότι τ'άδελφια μου έτρω-
γαν με τα χέρια, βουτούσαν στη σάλι-
τσα κι' έγλειφαν, χωρίς να τα προσέ-
χων καθόλου ο πατέρας μου κι' ή μη-
τέρα μου. Όσο για τον παππού, αυτός
δεν κοίταζε παρά το πιάτο του, και το
ένα χέρι που μπορούσε να μεταχειρί-
ζεται, άνεδοκατέβαινε διαρκώς από το
πιάτο στο στόμα του. Όταν το έπεφτε
από τα τρεμουλιαστά του δάχτυλα κα-
ένα κομμάτι κρέας, τ'άδελφια μου τον
περιγελοΰσαν.

"Αφ' άποράγαμε, ένόμισα πως θα
περνούσαμε τη βραδιά μας κοντά στη
φωτιά. Ο πατέρας μου όμως μου είπε
πως περίμενε κάτι φίλους και πως έ-
πρεπε να πλαγιάσουμε. Έπειτα, παίρ-
νοντας ένα κερί, μάς ώδηγησε σε μια
άποθήκη, δίπλα στην κάμαρα όπου εί-
χαμε φάει. Εκεί βρισκόταν δυό από
τα μεγάλα εκείνα άμάξια, που χρησι-
μέουν συνήθως στους γυρολόγους. "Α-
νοιξε την πόρτα του ενός κι' είδαμε μέ-
σα δυό κρεβάτια, το ένα άπάνω απ' το
άλλο.

— Να τα κρεβάτια σας, μάς είπε.
Καλόν ύπνο, παιδιά!

Έτσι με υποδέχθηκε ή οικογένειά
μου, — ή οικογένεια Δρίσκολλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'.

Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου.
Φεύγοντας, ο πατέρας μου μάς άφησε

— Να τα κρεβάτια σας. Καλόν ύπνο, παιδιά!
(Σελ. 205, στ. 8)

το κερί' εκλείσε όμως απέξω την πόρ-
τα του άμαξιού μας. Δεν είχαμε λοιπόν
παρά να πλαγιάσουμε' κι' αυτό κάναμε
το γρηγορώτερο, χωρίς να φλυαρήσουμε
όπως συνήθιζαμε κάθε βράδυ και χωρίς
νάνακινώσουμε τις εντυπώσεις μας
από τη μεστή μας εκείνη ημέρα.

— Καληνύχτα, Ρεμύ, μου είπε ο
Ματτίας.

— Καληνύχτα, Ματτία.

Ο Ματτίας δεν είχε όρεξη να μι-
λήση, όπως δεν είχα κι' εγώ' και πρέπει
να όμολογήσω, πως ή σιωπή του μ' εύ-
χάριστησε.

"Αλλά όταν δεν έχη κανείς όρεξη να
μιλήση, δεν θα πη πως έχει όρεξη να
κοιμηθ ή. "Αδύνατο να κλείσω μάτι! κι'
αφ' ουόσαμε το κερί, άρχισα να συλ-
λογιέμαι όλα τα συμβάντα, στριφογυρί-

ζοντας όλοένα στο στενό μου στρώμα...

Κάθε τόσο, άκουγα το Ματτία, που
ήταν πλαγιάσμένος στο άπο πάνω μου
κρεβάτι, να κουνιέται και να γυρίζει,
που θα πη πως κι' αυτές δεν μπορούσε
να κοιμηθ ή.

— Δεν κοιμήθηκες; τον ρώτησα σιγά.

— "Ακόμα.

— Μην είσαι άρρωστος;

— Εύχαριστώ, είμαι πολύ καλά' μό-
νο που μου φαίνεται ακόμα σά να τα-
ξειδεύω με το βαπόρι' όλα γύρω μου
γυρίζουν και τάμαξι άνεδοκατεβαίνει...

Αυτό τάχα έμποδίζει το Ματτία να κοι-
μηθ ή, ή μήπως εί σκέψιστου, που θάταν
όμοιος με τις δικές μου;... Μάγαποΰσε
τόσο πολύ, ήμαστε τόσο στενά ένωμέ-
νοι με καρδιά και με νοΰ, ώστε δεν μπο-
ρούσε παρά να αισθάνεται ό,τι αισθανό-
μουν κι' εγώ.

Ο ύπνος δεν έρχόταν κι' ή ώρα που
περνούσε, μεγάλωνε τον άόριστο φόβο
που μ' επέζε. Στην αρχή δεν είχα κα-
ταλάβει κι' εγώ την εντύπωση που κυ-
ριαρχούσε μέσα στις τόσες, που συνω-
στίζονταν άνακατωμένες στο νοΰ μου'
μά τώρα έβλεπα πως ήταν ο φόβος. Τί
φοβόμουν; Δεν ήξερα, μά φοβόμουν.
Δεν ήταν βέβια γιατί κοιμόμουν μέσα
'ς ένα άμάξι, στη έλεεινή εκείνη συνοι-
κία του Λονδίνου. Πόσες φορές, στην
περιπετειώδη ζωή μου, δεν είχα περάσει
τη νύκτα σε μέρη πολύ λιγώτερο προ-
φυλαγμένα από τουτό-δω! Είχα τη συ-
ναίσθηση πως ήμουν έξασφαλισμένος από
κάθε κίνδυνο' μά φοβόμουν. Κι' έσο
προσπαθούσα να νικήω αυτό το φόβο,
τόσο μ' έκυριεύε.

Οί ώρες περνούσαν ή μια κατόπι της
άλλης, αλλά χωρίς να ξέρω τί ώρα ήταν,
γιατί στη γειτονεία δεν υπήρχαν ρολόγια
να κτυπούν. "Αξαφνα άκουσα ένα κρότο
άρεκτα δυνατό στην πόρτα της άποθήκης,
που έβγαζε σ' άλλο δρόμο κι' όχι στην
αύλη του Κόκκινου Λέοντος. Κι' ύστερ'
από πολλά κτυπήματα, που αντίηχσαν
κατά διαστήματα κανονικά, ένα ζωηρό
φως κύθηκε μέσα στάμαξι μας.

"Εκπληκτός κοίταξα γύρω μου, ενώ
ο Κάπης, που κοιμόυνταν στα πόδια του
κρεβατιού μου, ξύπνησε κι' έγρύλλισε.
Τότε είδα ότι το φως εκείνο έμπαινε από
ένα παραθυράκι, που ήταν στο πλευρό
έκείνου του άμαξιού μας όπου άκούμπουσαν
τα κρεβάτια μας. Δεν το είχα ιδ ή όταν
μπήκα, γιατί ήταν σκεπασμένο από μέσα
με μια κουρτίνα. Μισό απ' το παράθυρο
αυτό βρισκόταν στο κρεβάτι του Ματ-
τία και μισό στο δικό μου. Για να μην
ξυπνήση ο Κάπης όλο το σπίτι με τα
γαυγίσματά του, το έπιασα με το χέρι
το στόμα κι' έκοίταξα απ' το παράθυρο
έξω, δηλαδή στην άποθήκη.

(Έπεται συνέχεια)

Δήλωσης: — Ἀπὸ σήμερον μέχ.

της Αύγουστου, δεν δέχομαι κομμάτια δια την Σ.Σ.Σ., παρά μόνον από συνδρομητάς που θα έστέλναν για πρώτη φορά.

Κριτική της προηγούμενης Σελίδος:—«Γραμματα από την Αλγυπτον». Πολύ όμορφο. Θα δημοσιευθώ κι' άλλα τέτοια της Φριδολλίνης. Είναι από εκείνα που, καθώς σάς είπα και άλλοτε, μάρτυρουν ξεχωριστά, γιατί έχουν το λεγόμενο «τοπικό χρώμα» και θα ήθελα όλοι να μού στέλνουν τέτοια από τις πατρίδες τους. «Ετσι όμως όμως και χαρακτηριστικά». — «Δε σκηνοδύ». Είναι το ποίημα που το έχω λούσε το δεύτερο του τετραστίχου. Το έγραφα κι' έμειναν μόνο δυο, που αποτελούν ένα ποιηματάκι καλό και με αίσθημα, ελκρινές. — «Τα δυο αδελφάκια». Σάντρα πολύ καλή. «Ελπίζω όμως να είναι και απρόσωπη. Γιατί αν ο Φλώρος Ροδάνθης είχε ορίσμενα πρόσωπα στο νου του, τότε δεν έγραφε σάντρα, αλλά λιβέλλο. Έννοείτε, πιστεύω, τη διαφορά. Από πολλούς φιλαργύρους π. χ. που ενόρεσια, συνθέτω ένα χαρακτήρα φιλαργύρου. Είναι σάντρα. Όταν όμως γνωρίζω ένα φιλαργύρο και τον αντιγράφω, ή τον γελοιογραφώ και τον κοροϊδεύω, είναι λιβέλλο». — «Το αδελφάκι μου». Παιδικό διηγημάκι, πολύ φυσικό, έξυπνα γραμμένο και με καλό σχέδιο. — «Κακό για κακό». Δίν ήταν περιφημα μεταφρασμένο (εκ του Αγγλικού), αλλά μού άρεσε το διηγηματάκι και το διόρθωσα, σχεδόν το ξανάγραφα. Γι' αυτό ο Τσελλός Πολυλάτσος, εκεί που είχε «μετάφρασεις», βλέπει «μυήσεις».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ουδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή ανυποτάκτο, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος, δε. 2. Τα έγκρινόμενα ή ανυποτάκτα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1920. Όσα συνοδεύονται από Α ήχοις εν εις άδελφία, και όλα από Κ εις κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: «Οραία Κέρκυρα, α. (ΑΚ). Μικρός Γόης, α. (Δ) «Αεικρινής, α. (ΑΖ) Συριοπούλα, α. (ΜΑ). «Ομηρείας, α. (ΕΣ). Γερωντοπαλικάρα, α. (ΡΚ). Γερωντοκόρη, α. (ΛΟ). «Αλεξ, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπτά 50
Διά τας εφεξής 10 λεπτά ή λείψ.
Μ. Μ. επιθυμούν να ταλλάξουν:
ο Τραγουδιστής με 'Ιδανικότητα, Περονέ, Αριελ. — το Γονατό Κορηνιάκι με Παισματάρα Κορηνιάκι, Παπαρουνίστα, Μικράν Μάριον, Είμαρμένη, 'Αγριοκάτσικο, Θλιμμένη Ψυχήν, Μαυρομάταν — ή Παράξενη Πρωκίτσο με Μωσσην. 'Ακίην, Παγκόσμιο 'Ονειρο, Γλυκὴ Παρελθόν, 'Αριελ, Βεατρίκη — ή Εκπρόσθετος της Νεολαίας με Νεαρ, Δόκιμ., Πτωχ., 'Αριστοκράτη, Γερνιάρα. — ή Νέικ με Τάδε, 'Αμαζόνα τ. Καβάλ. Ανάθε Φόδε-Τρόδε. — ή Πλοίαρχος 'Είδαν με Ταπεινόν 'Ιον, 'Ανεμώνην του Βουνού, Θαλασσίαν Νύμφην. — ή Πτωχή 'Αριστοκράτης με Μαχαβαράν, Ταπεινόν 'Ιον, Γερνιάρα. — το Διπλόν με Θαλασ. Νύμφ., 'Ανεμ. τ. Βουνού, Θαλασ. Άδραν.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Ρόδοι της Ρόδου (πολύ όμορφο! αλλά δεν μπορεί να δημοσιευθώ, γιατί στους πονηρούς αυτούς καιρούς, θα παρεξηγητο και θα βρισκαμε το μπλά μας μόνο αποσπάσματα θα μπορούσαν να δημοσιευθούν, αν ήθελες, γιατί είναι και πολύ έκτενές.) **Άνθρωπον** (μυσοάντικειμενο) όσο για το βιβλίο, θα μού έκανες χάρη να μού το στείλεις να το ιδώ! **Βινίκιον** (ή 'Οδηγός γράφει για τη Σ. Σ. Σ. αλλά μπορείς να καταλάβεις τι είδους κομμάτια θέλω, διαβάοντας αυτά που δημοσιεύονται.) **Άρσεν Δουπέν** (της το έστειλα, αλλά δεν ανταπέδωκε ακόμη.) **Τραγουδιστής 'Ενώσεως** (το διόρθωσα) **Φλώρον Ροδάνθη** (δεν την ξέρω γράφει στο Διεθνές Βιβλιοπωλείον Μπαρτ κι' 'Ελευθεροδόχη) **Φρένιον** (ή δ. Μαρκέτος) ευχαριστεί για τα συγχαρητήρια κι' ενώ για όλα γράφεις) **Τιμημένο Φαριανόπουλο** (εμπρός λοιπόν! να σε ιδώ!) **Ακτίνα Βελβενδοβί** (φίλησέ μου το αδελφάκι σου και πές του ότι περιμένω να μεγαλώσει) **Σόλων Ν. Πεογ** (έλαβα κι' έστειλα) **Έγινες καλός!** **Στοιχειώμενο Γιοφύρι**, **Σπεισμένον Λόρδον**, **Νύσην 'Ανον**, **Θλιμμένην Ψυχήν** κτλ. **Φιλήμονα Ε.Κ.**, **Στογγίαν**, **Στάσαν Τζος** (ευχαριστώ για το ξεσπάθωμα και για τα καλά λόγια που το συνοδεύουν). **Περονέ**, **Ίδιότροπη**, **Γιόν του 'Ιακίου** (έλαβα, ευχαριστώ, έστειλα) **'Αγγελον του Ποιου, Μεγάλην 'Ιδέαν**, **Άγωνιστήν της 'Ελευθερίας** (έλαβα, ευχαριστώ.) **Είς όσα επιστολάς έλαβα μετά την 25 Μαΐου**, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

οί προβλεπτικοί άς φροντίσουν από τώρα, να εφοδιασθούν με τόμους της «Διαπλάσεως» και της «Βιβλιοθήκης» πριν εξαντληθούν και άλλοι όπως εξηγητήθησαν ως τώρα πολλοί, και πριν ακριβήσουν περισσότερο, που και αυτό είναι πολύ πιθανόν, αφού το χαρτί ολοένα ακριβαίνει και τα τυπωτικά όλοένα ύψώνονται.

Οί προβλεπτικοί άς φροντίσουν **ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ**

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
από τους εκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οί εξής δέκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος και 24ος.
*Εκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικώς δε αποστέλλομενος δραχ. 5,30 διά το 'Εσωτερικόν και δε. 5,60 διά το 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1919)
υπάρχουν όλοι οί εκδοθέντες τόμοι, 26 εν όλω. —Εκαστος τόμος 3 δραχών δε. 15 και ραμμένως δε. 17. Ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά το 'Εσωτερικόν λεπτά 50 ή 60 δραχών και δε. 1,50 ή ραμμένος, διά δε το 'Εξωτερικόν δε. 1,50 είτε άρραφός είτε ραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί παρακαλούνται να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις το Γραφείον μας, αποστέλλοντας και 1 δραχμήν διά την έκτύπωσιν της νέας ταγίας. Άλλως δεν ευθύνομεθα διά την απώλειαν των φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Τέλος του 187ου Διαγωνισμού Λύσεων Μαρτίου — Μαΐου. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 30ης 'Ιουλίου, αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης επ' όσον δεν θα έχουν ακόμη δημοσιευθί, όπως και των προηγούμενων φυλλαδίων.]

Παρόδρα.

Οί άριθμοί του 'Ελλιπυσμώνους και του Γόρφου του προηγούμενου φύλου να γίνουν 363 και 364.

365. Δεξιόχειρος

Περύφημη, άρχαία

Χώρα δέ φανερώσης,

'Ενα υίον του 'Ιακώβ

Με άνθη άν ένώσης.

'Εστάλη υπό της Φιλύρας

366. Μεταγραμματισμός

Είς το στόμα θέση έχω,

Με την Αίγυπτο θά βρέχω,

'Αν μού βγάλης ένα χι

Κι' μού βάλης ένα νι.

'Εστάλη υπό της Λύρας του 'Ομήρου

367. Αναγραμματισμός

Τά δυο πρώτα ανακαταύω

Μά του κάκου το γυνεύω:

'Από διαφανές που ήταν,

'Εγινε δώματο,

'Αρα και άόρατο.

'Εστάλη υπό του Φοίβου 'Απόλλωνος

368. Αίνιγμα

Ποταμός το άσπενικό μου

Τρέχει σιγή Μικράν 'Ασία'

Σιγή απ'όδο, το θηνύδ' μου

'Από τη Γεωμετρία.

'Εστάλη υπό του Εθνικού 'Ιδεώδους

369. Μωσαϊκόν

'Η 'Αθηνά, ή 'Αρτεμις,

Μαζί μ' αϊτές κι' ή Ρία,

Μ' ένα της γράμμα ή καθεμιά,

Κίνουν άμέσως άλλη μιά

Μεγάλη και ώραία.

'Εστάλη από το 'Αντισμένον Κλαράκι

370. Πυράμις

+ Κι θέτω; έθνη, εύρετής;

* + = Θό.

* + * = Κάπρι.

* * + * = 'Αρπυία.

* * * + * = Πηνών.

* * * * + * = 'Εστρέμω.

συνώνυμον σχεδόν με το 'Εισοδικόν.

'Εστάλη υπό του 'Ευθερό Σταυρού

371. Κριπτογραφικόν

1234516 = Ποιητής.

23 = Θό.

32516 = Τροφή.

43236 = Πόλις.

516 = Νήσος.

63216 = Η-αμά.

'Εστάλη υπό της Βασπορίδος

372—376. Μαγικόν Γράμμα

Τη άναλλαγή ενός γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αὐτοῦ, να σχηματισθού, άνευ αναγκασμοῦ, άλλαι τούτοι λέξεις:

Ρέα, καθύα, νεότης, κηρίον, πήρα.

'Εστάλη από το Τιμημένο Ταφένι

377—378. Άεροσχιζόμενος Άεροσχιζίδων

Α.—Τα μέν πρώτα γράμματα των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν

θειών Αιγύπτου, τά δε τέταρτα

της 'Ασίας:

1, Μούσα· 2, 'Ερπιδόν· 3, τος της Εύρώπης· 4, Υίος· 5, 'Αρχαίος αρχιτέκτων· 6, σος του Αιγαίου.

Β.—Τά μέν άρχικά των κάτωθι λέξεων αποτελούν τας πρώτας τας τριτάς τας τετάρτας της Εύρώπης, τά δε ταύτων ποιητήν:

1, 'Ιλθς· 2, 'Ορυκτόν·

της Θεσσαλίας· 4, Δένδρον·

ρον· 5, 'Αγολα περίφημος·

Πόλις της 'Ασίας· 7, Θός·

Γ.—'Η πρώτη συλλαβή της

της των άνωθεν ευρεθησόμενων

μεν λέξεων, ή δεύτερά της της

τρίτης της τρίτης και άνω καθέ

τελούν λατίνων ποιητήν.

'Εστάλη υπό της

379. Φωνηντόπλιον

μκρ - * - λ μ ν ς τ - λ

'Εστάλη υπό του 'Ιππότου της

380. Γρίφος

Θ

Μ ΝΡ Θ + Θ

δεν Θ + Θ

Θ

'Εστάλη υπό του 'Ανακτο

Τέλος του 187ου Διαγων

'Από το προσεχές άρχίζει

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Αοκήσ. του φύλλ

164. 'Υπερίων (υπέρο, ίον).—165

(λί, όν).—166. Θρήνος-Ρήνος

λαος-Αίολος.

168. Α Λ Μ Υ Ρ Ο Σ 169. Ι Α

Λ Α Α Κ Ο Υ Κ Α Ρ

Μ Α Ρ Ο Κ Ο Ν Θ Α Σ Ο

Υ Ο Ι Ε Ω Ρ

Ρ Α Κ Ι Ν Α Σ Ν

Ο Ο Α Ι

Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ 170. Π

στον ('Από το Π ή άναγνώ

γράφει το σχήμα του αριθμού

171-175. Διά του Ε: Σ α ρ ε, ε

ε ε ε, α ε ω ν, λ ε ε ε, —176

ΛΑΜΑΙ — ΙΜΑΛΑΙΑ — ΡΟΜ

(ΚΙΡην, 'ΑΜΟς, ΛΑΜΙΑ, 'ΑΛΥ

Λάγα, ΑΙΟΛος, 'ΙΑΣπας).—177

νέος-φωχός-γέρος.—178. 'Ε πα

μενος μη πάντα πιστά

('Επ'έν ού-με νος μί-πάν-τα-π

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με

στοιχεία δε. 2 (ή ελάχιστος δερ

των 10 λέξ. 20 λεπ. ή λείξ, με

στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία

Ο χωριστός στίχος δε. 1.]

[Κ'—195]

Ν ΑΥΤΟΠΟΥΛΑ, χρόνια πολλά.

ΠΕΖΕΝΤΑ, ευχαριστός. Μ

καθόν; θέλεις να ξανακάνω

νο 'Ηπειρον 18.

ΣΦΗΛΟΦΟΤΙΣΜΗΝ ΒΑΛΑΣΣΑ, Μ

καλύτερα Συγγνώμη για την άρ

ΓΟΡΓΗ ΓΑΡΟΠΟ

[Κ'—196]

Δεσποινίς Φόξτροτ, 'Αμ

της Καβάλλας, με όλας τ

φυλάξεις σας—σας άνακαλύψαμε.

'Αγαπάει, Ρε

'Αγορίανθρωπος

[Κ'—199]

ΥΓΑΡΙΑ, για τα γενέθλιά σου

πολλά.

Κουρέλι, Πανελλήνιος

Μανουράκια, 'Ανακτ

Δευτεριά, Συμβουλ

[Κ'—198]

ΥΓΑΡΙΑ, ΙΤΙΑ, ΚΡΥΦΗ ΕΠΙΔΑ, Ε

ΦΟΡΑ, ΔΕΙΝΕ ΣΚΟΠΕΥΤΑ, σ

στούμε χιλία ευχαριστά.

Πανελλήνιος

'Ανακηδεία Δευ